

november 2017

Mediterran 2017

Grčija

1. november 2017, sreda

Sarakiniko, Elafonisos - Neapolis, Peloponez

Ponoči se je veter malo unesel in zjutraj se odločim, da se iz tega zaliva umakneva nekam, kjer je živih vsaj pet ljudi (štirje smo že tako ali tako mi). Za pet milj (nekaj malega preko kopnega in ostalo točno v veter) potrebujeva 2 uri. Prostora v luki Neapolis je dovolj. No, verjetno zato, ker ni nikogar drugega. Ampak. Ko se privežemo, prileti možakar in pove, da pride ena večja barka, ter prosi, če se lahko malo prestavimo. Jasno, da se. Post festum se sicer ne uspemo uskladiti, kdo je bil ta uradna oseba, ki nas je predstavila za deset metrov. Igor meni, da je bil port policaj v civilu, ker mu je nekaj pisalo na hrbtu. Meni se zdi, da mu je pisalo Nike. In še bolj post festum se izkaže, da nihče ni priplul. Hja... Kakorkoli, vse skupaj niti ni pomembno, lepo sva parkirana na varnem (in mirnem) privezu in po zajtrku se odpravimo na sprehod po mestecu.

Prav posebno mesto samo po sebi niti ni, ima pa lepo urejeno rivo (works in progress) in v notranjosti ozko in precej zavito uličico s pomenljivim imenom. Špartanska avenija. In na tej aveniji je tik pred most(ičk)om preko ex-reke (rečice torej z asfaltiranim dnom in na tem asfaltu narisanimi parkirnimi prostori s parkiranimi avtomobili) kafič s še bolj prominentnim imenom, kot cesta sama: Casablanca kafe (napisano s k-jem, jasno).

Nas malo dalje premami kelner z trajnim nasmehom (če to ni od trave...) in od utrujajoče, pol ure trajajoče, hoje se usedemo na kavico. In po nekaj uricah se premaknemo v sosednjo oštarijo. Spotoma z Igorjem zabremzava pod panojem, kjer se vrstijo oglasi. Z delčkom očesa sem namreč razbral, da se mi zdi, da piše kdaj pelje trajekt na Kithiro (ki je parkiran točno ob Mali - in če vem, kdaj bo hrup, je pač bolje, da počakamo ta trenutek v birtiji). Pa sem informacijo zamudil za sekundo. In potem čakava in čakava in si vsa sporočila o vseh za nas nepomembnih zadevah ogledava najprej v grščini in potem še v angleščini. Dokler se podatek o trajektu ne ponovi. Ampak. Sedaj lepo preberem tudi podnapis: timetable valid from 20/07/2017 till 03/09/2017. A-ja-ja-jaaaah! In to informacijo sem čakal krepkih 10 minut...

Kočerjo izvedemo v notranjosti gostilne (pošteno se je ohladilo in ni več za posedati na planem), pijačko za lahko noč pa v sosednjem kafiču poleg plinskega grelnika. Še sreča, da je barka na vodi in je temperatura v notranjosti diktirana s temperaturo morja. Zaspiva v prijetno-znosni temperaturi 20 stopinj.

prostora kolikor hočeš na pomolu luke Neapolis

v Grčiji prvi november ni dela prost dan/praznik

današnji dober ulov hobotnic

prazna plaža v Neapolis, poleg tega je bilo danes dokaj vetrovno, nič prijazno vreme

simpatično urejena uličica

nekateri še kar trmasto vztrajamo v japonkah in brez nogavic

spomenik pred luko

pa še v drugi različici pogleda na hobotnice

2. november 2017, četrtek

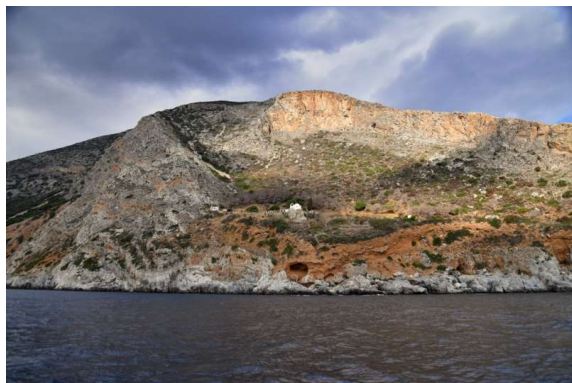
Neapolis - Monemvasia, Peloponez

Trajekt izpluje ob devetih dopoldan. Mi ta veledogodek za majhno mesto prevedrmo ob kavici na rivi. Tam, kjer streže zakajeni smejalko. Nato se preselimo na Malo, na zajtrk. In po zajtrku z Igorjem priklopiva vodo, da operem kokpit, zasvinjan od pepela barbekjuja v vetrovnem vremenu. Voda in elektrika sta v omaricah na pomolu s super modernim sistemom plačevanja (electronic prepaid key). Ampak. Vsaka omarica premore štiri vodne pipe in štiri električne konektorje. Vsi delajo brez plačila. Works in progress, verjetno je še vedno vključen demo mode. Števcev še niso uspeli aktivirati in smart keye nabaviti. In najti nekoga, ki bi bil zadolžen za prodajo. Prenaporno...

Ob enajstih si pomahamo v slovo in midva obplujeva rt Meleas in se usmeriva proti Monemvasiji. Za 10 milj zračne razdalje (preko kopnega) morava prepluti 30 milj po morju. Najprej imava dober veter in že naju vidim, kako zgodaj bova na cilju. Potem ga imava miljo ali dve točno v nos in Yanmarko je v akciji. Sledi še nekaj milj jadrnanja v orco s padajočim vetrom, ki popoldan dokončno pade na 2 Bf in se zavrti tako, da je bolj kot ne od zadaj. Val je pa ostal. Od spredaj, hic! Jadra opletajo in moj vrli Yanmarko se ponudi za pomoč. Tako složno privihramo in se privežemo v Monemvasiji še

preden pade noč.

Sledi sprehod in nakup plina. Letos prvič. Končno smo v deželah, kjer se bo spet dalo kupiti plin v naših majhnih Campinggaz jeklenkah. Eureka! Še večerja in povratek na barko. Otoplilo se je. Včerajšnji in predvčerajšnji mraz je (upam) zgodovina. Vsaj za nekaj časa.

pri rtu Meleas

cerkvica, kje pelje pot do nje, ni vidno - glej gornjo sliko kje je postavljena

ima pa čisto lepo zastavo, torej nekdo skrbi za to cerkev

nekaj deset metrov stran še ena cerkvena zadeva - tudi do te ni vidna pot

prej vasica kot mestece Monemvasia kjer sva videla celo dva turista, ki sta tukaj prenočevala

polna luna se bliža

v vasici je veliko oštarij in manjših trgovinic

Mala na privezu

vasica Monemvasia z morja

na veliki skali majhna vasica s trdnjavo in ostalimi spremljajočimi objekti

midva nisva rinila na vrh, saj sva že pred leti; so pa luštne uličice

pa še ena grajska ...

3. november 2017, petek

Monemvasia - Leonidion, Peloponez

Spet je toplo in sončno. Spim odkrit in plujem v kratkih hlačah in majici. Upam, da tako ostane čim dlje. Da pa vse skupaj le ni preveč rožnato, poskrbi veter. Bolje rečeno, ne poskrbi. Vetrta enostavno ni. Tale Mediteran... nikoli ni prav vetrta, ali ga je preveč ali pa premalo. Pa saj to vem, le sprijazniti se s tem nočem.

Cel dan torej motorirava in v zahvalo si lahko ogledava lučice, ki si jih sicer ne bi. Zapeljeva se v lerako, majhno lučico v fjord-like zalivu. Nekaj milj od Monemvazije je. Ej, če bila vsaj malo dlje že na poti, bi se takoj ustavila. Nekaj luštnih gostilnic, privez z vodo in elektriko, popolnoma zaščiteno.

Naslednja možnost za postanek je v Kiparissi. Pa naju ne pritegne. Popolnoma odprt privez v vasi ali pa varen privez dva kilometra peš iz vasi. Nak, greva dalje.

Tudi Leonidion ni ravno cortig, ima pa zato odprti trgovini in gostilni. Oboje je sedaj v dvojini (hvala, slovenščina!), poleti pa

v krepki množini. Edina živa barka sva že več kot teden dni in tudi tukaj ni nič drugače. Na pomolu je sicer kiosk z napisom "Pay port fees here", pa iz razumljivega razloga ni nikogar tam.

Na pomolu naju pričaka možakar in pomaga pri privezovanju (v bonaci). Lepa gesta, dokler ne ugotoviva, da je to lastnik ene izmed dveh odprtih trgovin in ko prideva po pomolu v vasico, že od daleč maha, da naj zavijeva k njemu po nakupih. In ne k sosеду. Saj bi, ampak, ne danes. Avrio.

Nekaj podobnega se zgodi v oštariji. Sita sva, med plovbo je Vesna pripravila zrezke v odlični omaki iz svežih gob (nabranih to jutro v Monemvasiji - za evre, kot bi rekel Brane). Bi pa nekaj malega popila odgovoriva oštirju, ki nama maha, ko se sprehajava mimo. Ni-blema! Pol litrčka hišnega vina, ena oranžada in nekaj vode je dovolj velik razlog, da začne birt na mizo nositi razne jedi on-d-haus. Kasneje sicer nekaj malega še naročiva, a ceha celovečerne zabave s petimi jedmi in tremi pijačami je 16 evrov. Poceni, zelo poceni, glede na količino in kakovost. Ni kaj, vidi se, da je sezona mimo. Poleg naju je v celi vasici le še 6 turistov.

navkljub jutranji uri je bilo kar nekaj turistov znotraj gradu/obzidja na Monemvasiji

danes je bil res prelep sončen dan in temu primerno so bile lepe barve okolice

vasica Gerakas - ko pluješ notri v zaliv, vasice sploh ne vidiš

vasica Gerakas (oz. Ieraka) je izredno simpatična, kar vabi na privez

vasica Kiparissi je od daleč delovala kot vas duhov - vsa okna zaprta, nikogar na cesti...

...sva pa čisto na koncu le zagledala par kopalcev na plaži, to je pa tudi vse

danes sem v trgovini kupila gojene gobe: ostrigarje, šampinjone, neke vrste štorovk...vonj po gobah je v moji kuhinji vedno zaželen :)

jutri bo polna luna; ni kaj, včasih tudi s telefonom uspe kakšna fotografija; danes zelo kičast sončni zahod-dnevi so vedno krajši in krajši...

vaške račke v Leonidionu so bile tako glasne, da sem jih še na barko slišala

malo meze: domače olive, oštirjev paradižnik z njegovim olivnim oljem (tako pravi oštir); jaz pa sem poizkusila eno novo jed: artičoke v limonovi omaki s krompirjem (čebule nisem pojedla) - jed je bila odlična!

ko sva prišla v oštarijo je bila ena mačka na stopnicah; kasneje je bilo pod mizo pet mačk

še pogled na luko v Leonidionu v večernih urah

4. november 2017, sobota

Leonidion - Astros, Peloponez

Včerajšnje privezovanje se trgovcu ni splačalo. Danes ima zaprto, ker je odpotoval na poroko. Posel tako dobi konkurenca. No, če se prodaji enega hlebca svežega kruha lahko reče posel. Potem pa na pot. Jedla bova med plovbo, vreme je prijetno sončno, vetra ni. Ne razburjam se, točno taka je tudi današnja vremenska napoved za Argolski zaliv.

Ampak. Pozabil sem, da smo v Mediteranu. Vetra ni bilo prvih deset minut, potem sem v daljavi videl skodrano morje in takoj z nasmeškom na obrazu dvignil glavno jadro. In (stoje) pojedel sendviče, ki jih je Vesna pripravila. In skrajšal glavno jadro. In zavil malo iz smeri. In dvignil močno skrajšano genovo. In ugasnil motor. Iz nič na pet boforov v nekaj minutah!

Dve ali tri ure tako počasi, a vztrajno napredujema proti cilju in si spotoma ogledava Tiros. Veter imava točno v nos, ker pa ni prav dosti vala, se da orcati. Tako nekako je, kot če bi v burji plul iz Pule na Reko. Veter in val celo počasi padata in ko smo spet na 4 Bf malček povečam glavno jadro in veselo računam, da bomo na cilju precej pred planirano uro.

Ko to računam (brez krčmarja, jasno), za trenutek nisem pozoren na okolico. In fašem veter, ki naju dobesedno položi. Iz 4 Bf na 8 Bf v nekaj sekundah. Neugodno. Obrnem z vetrom, pospravim genovo, obrnem v veter, pospravim glavno. In motoriram. Pri 1800 obratih dosežem vsaj to, da stojimo na istem mestu. Vzporedno z ribičem, ki ga je vse skupaj očitno tudi presenetilo, pa se je odločil končati današnje ribarjenje in se po skrajšanem postopku vrniti v domačo luko. Skoraj pol ure smo dobrih 100 m narazen, potem je veter toliko padel, da so fantje (v večji barki, kot je najina) očitno ocenili, da je možno malo dodati gas in se začeti premikati proti domu. Nevihtno je in menim, da bo po (nekaj) deset minutah vsega konec. Pa kar traja in traja. In traja. Šest milj morava prepluti do najbližje luke. Prvo miljo preplujeva v prvi uri. Ostalo (ko se vendar vse skupaj počasi malo umirja) pa v nadaljnjih dveh.

In kaj je nauk te basni? Oni moj super-truper programček, ki mi veselo pošilja emaile z grške spletne meteorološke strani takoj, ko tam objavijo gale warning, mi prav nič ne koristi, če ... če gale warninga ne objavijo. Šele, ko je bilo vse mimo, so le sprožili oranžni alarm, ki naj bi trajal do dveh zjutraj v nedeljo. Jasno, večer je idilično miren...

Astros je povsem na novo prenovljena luka, celo guglove mape še nimajo pravega orto foto posnetka. In, glej čudo, niti niso več works-in-progress! Veževa se na bok, prostora je veliko, plačljiva voda in elektrika sta spet v demo mode.

Takoj se odpraviva na ogled trdnjave na vrhu griča. Splačalo se je, razgled je lep, dramatična svetloba primerna za foto sešn. Dostop v razvaline trdnjave je speljan, hmmm... po grško. Po stopnicah in preko dvorišč domačinskih hiš. In pri eni imajo hudo glasne pse. Na srečo na verigi. Večer prebijeva, kot se spodobi, v lokalni birtiji na frapeju brez meze.

Ko se vrneva na barko, imava soseda. Malo poklepetamo in razložimo nama, da mašinka za elektriko in vodo ni v "demo mode", ampak pride enkrat na dan naokoli stric in prodaja čip kartico, s katero se avtomat napolni z evročki. Danes je bil pred pol ure, pride spet jutri. Ta najin "demo mode" je očitno preveč napolnjen števec od nekoga, ki je bil tukaj pred nama...

še jutranji kolaž obale Leonidiona

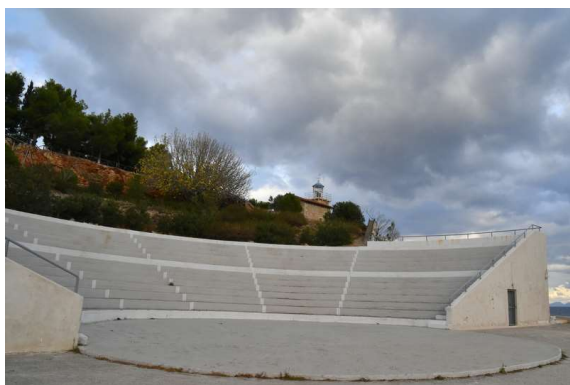
obsijana s soncem luka v Leonidionu

pri Tiroso nekaj bivših mlinov na veter

pri Tiroso je bilo morje razburkano, barke v luki so bile zelo živahne na privezu

teater v Astrosu, zraven pristanišča

fotografije nastale na gradu Astros malo smo se igrali z barvami :)

kamor ti oko seže same oljke ...

pogled na pristanišče z gradu

Mala je bila tukaj še sama na pomolu

...pa še nekaj rožic, grmov, kaktusov, ki sem jih videvala na sprehodu po Astrosu

...barve po sončnem zahodu so vedno lepše kot sam sončni zahod

ne potrebuješ vedno slikarskega platna...včasih je dovolj naplavljen les ...

5. november 2017, nedelja

Astros - Ermioni, Peloponez

Spet je topleje in dan je sončen. Vetra (skoraj) ni. Vsega uro ali dve ga je toliko, da je možno jadрати. To (možno) pomeni, da plujemo z vratolomno hitrostjo 2-3 vozle. Je pa tišina. To tudi nekaj šteje! Ko hitrost pade pod 2 vozla in mi račun pove, da bomo na cilj prišli jutri namesto danes, je tudi tišina postala manj pomembna zadeva.

Počasi plujeva in štepava ure na Yanmarkotu. Olje bo treba menjat, pa nimam pravega na zalogi. Že nekaj časa ga iščem, a ne najdem. V Ermionih se usedeva na taksi in obletava tri bencinske servise. Rezultat je, da naju olje, ki ga ne dobiva, stane 10 evrojev. Cena taksija. Potem se po evrotarifi zatečem po nasvet k prijateljem. In pobrskam po Wikipediji. Pove mi, da je tisto, kar meni piše v navodilih in kar tako obupno iščem v Grčiji povezano v glavnem z emisijo žvepla. Ah-joj! Saj smo vendar v deželi, ki se res ne more pohvaliti z ekologijo. Ne vem, ampak čisto verjetno je, da boljšega (in dražjega) olja ne prodajajo, ker ga ljudje, ki se itak požvižgajo na umweltfreundlihtvo, ne bi kupovali. Jaz tudi ne. Tukaj. Ker ga nimajo.

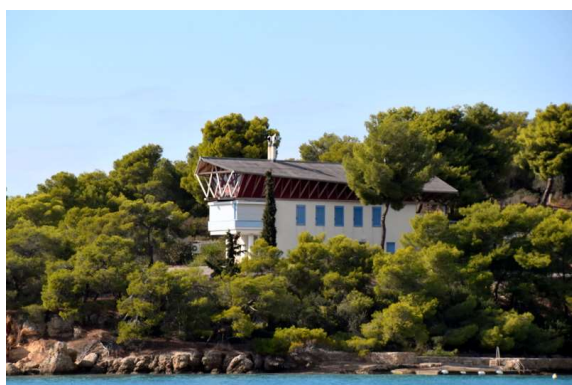
Da potešiva prvo lakoto, povečerjava grški fastfood. In potem nadaljujema z Vesninimi filani paprikami na Mali. In pijačko v lokalih na obali. Parkirani smo poleg čarterskih Rusov in res ne izgleda, da jim ne bi držali štih. Seveda šele potem, ko je olje zamenjano z nepravim in oljni filter s pravim (takim, na katerem ponosno piše Yanmar).

simpatično pobarvana oštarija v Astrosu

ko sem šla danes v Astrosu okoli devetih zjutraj po kruh, so bile uličice prazne, oštarije zaprte, samo pekarna je bila delujoča

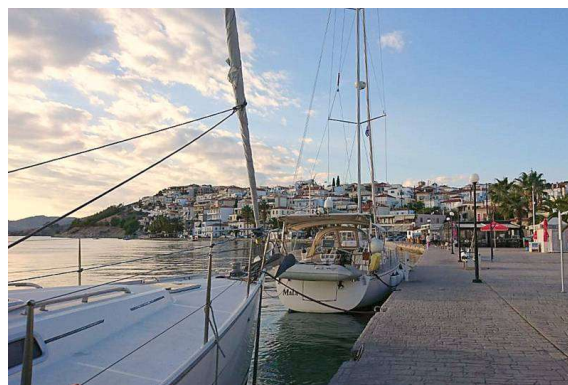
ne vem v kateri arhitekturni slog bi uvrstila to hišo?

z Malo si ogledamo še Porto Heli (kot možnost priveza) - nekaj privezov je bilo videti še prostih

zelo veliko plovil na bojah v Porto Heli

Mala privezana na nasprotni strani glavne luke Ermioni

center mesteca Ermioni

v šestih letih se je Onar malo moderniziral ...

Ermioni

edino v Grčiji je tako, da se privežeš na pomol in narediš res samo en korak pa si v oštariji ... ampak treba narediti 6000 korakov, zato greva jesti na drug konec mesta :)

detajl brez katerega ne bi jedli ribic

biti ribič ni lahek poklic

6. november 2017, ponedelje

Ermioni, Peloponez - Egina, Egina

Privez se je izkazal za slabega. Poleg tega, da je ob pomolu plitvo in mi globinomer kaže 2 m, je tudi rolajoče. Vetra skoraj ni, ampak val se vali od ne vem kje in naju lepo ziba. Neprijetno. Zjutraj je zato na sporedu le skok po svež kruh (in baklave). Po zajtrku pa dalje. Ampak, kam?

Enkrat te dni morava skozi Korintski kanal. V sredo je napovedano nevihtno vreme in to bi najraje preživel lepo privezan v eni izmed luk. Ob torkih pa je včasih kanal zaprt zaradi vzdrževalnih del. Vesna torej pokliče na njihovo upravo, da bi izvedla, kako je to ta torek, jutri torej. Pa izve le, da še ne vedo. Morda bodo vedeli popoldan. Sigurno pa jutri. Jasno, jutri bodo pogledali skozi okno in videli ali je rampa gor ali dol. Joooj! Le zakaj imajo Grki angleški tip hrane in ne angeški tip logistike? Če torej planiram po grško, lahko planiram le, da greva skozi kanal - avrio...

Ko zavijem okoli ovinka skozi ozek prehod proti Porosu, se skoraj zaletim v jadrnico. In potem še v eno. In še in še. Račke. Ruske račke. Petindvajset jih naštejemo. Mislim, da imajo neke vrste navigacijsko regato s čarterskimi barkami. Razdeljeni so v tri interesne skupine. Najprej so tisti, ki so se v brezvetrju odločili biti diskvalificirani in motorirajo naslednjemu cilju naproti, da bodo prvi zasedli čim boljša mesta v gostilnah. Sledijo jim motoristi, ki so se ustavili, sidrali in poskakali v morje (Rusi, pač). In na koncu je zajetna skupina jadrincev, ki pa se več ali manj zibajo na mestu. Očitno čarterski turizem v Saronkem zalivu cveti tudi še močno izven sezone. Logično, za razliko od Jadrana in Jonskega morja, je vreme tukaj znosno vse do konca leta (mimogrede, danes je spet gale warning na Jadranu, mi je sporočil moj vsevedni telefon).

Nekako slalomiram med njimi in se prebijem do Porosa, ki pa ga le obplujeva. Tukaj sva bila že tolikokrat, da sva se zavestno odločila za preskok. Manj planiran preskok se nama je zgodil v Methani. Marina je skoraj polna, na dveh ali treh mestih, kjer zeva luknja za eno barko, pa z morja ni jasno ali je mooring line in če je, ali je v redu. Sidranje je prepovedano. Pogledava še v lukko v Methani, pa je za najin okus preveč vala. Ni druge, do EGINE bo treba. Meni bi sicer bolj ustrezal Vathi ali eden izmed obeh Epidavrosov (Nea ali Palea), pa sva za tja žal že prepozna.

V Egini se najprej poskusiva privezat na mirnem delu luke, pa v zadnji sekundi zabremzam, da ne podrgnem s krmilom po dnu. Preplitvo. Ne ostane nama nič drugega, kot s krmo na mestno rivo. Ni ravno nekaj, kar obožujeva (da sva na razstavi kot ena redkih nečarterskih bark), a drugače ne gre.

Potem pa naokoli. Na večerjo, ve se. In ve se, kaj naročiva. Jaz girice, Vesna šrimpke. Pa se zaplete. Ribice imajo take, kot si jih želim, kozice pa za eno številko večje. Ampak. V ribarnici tik ob birtiji se jih pa dobi. 3XS kozice, namreč. Primem, torej, kelnerco za rokav in jo peljem in pokažem, kaj bi Vesna rada jedla. Nou-problem. Kar kupi jih in ti jih spečemo, mi razloži. Nou-ekstra-čarž. Za pol kile spečenih in postreženih šrimpkov tako plačava evro in pol. In za porcijo giric sedem. Kje je tu logika? In kje je logika, da je bilo hrane toliko, da je jaz nisem uspel pojesti. Vsaj tretjina jo je še bilo na mizi, ko sem opustil vsako upanje (tako, kot tisti mojstri pri Danteju, ki so vstopali v tople kraje). Družinsko čast je rešila Vesna, vendar kako! Tako, da je na koncu samo še malo trančirala ribice in pojedla od vsake le manjši del (te ribice sicer vedno pojeva v celoti, z glavo in repom vred). Edino logičen je bil davčno potrjen račun s QR kodo - napisan je bil s svinčnikom v blok na karo papirju. Pa še tega je punca odnesla skupaj z denarjem. Keš-ounli-sousajeti, itak.

od daleč vidiva ogromno jadrnic, z jadri in brez ... regata? ne,ne, bila je flotilja ruskih jadralcev

otoček pred Porosom

pred mestom Poros na otoku Poros je cerkvice z velikim križem

v samem mestu je bilo videti veliko čarterskih bark in ena večja suha marina

mesto Poros je na hiter pogled slikovito; danes je bilo na žalost večino dneva oblačno

brez cerkvice (s točno uro!) pa ne gre nikjer - tokrat na vrhu hribčka

marina v mestecu Methani istoimenskega polotoka je bila skoraj polna, a niti enega živega na barki nisva videla-očitno vse barke le na zimovanju

pred mestecem Methani potopljena ladjica

v glavni luki Methani je bila privezana le ena jadrnica - valovanje pa je bilo kar malo prehudo, da bi barko tukaj privezala

mestece Aegina/Ajgina/Egina(vsak po svoje to piše) - na istoimenskem otoku se ponaša tudi s tem, da raste veliko dreves pistacije; prodajajo od piškotov,tort,sladoledov in jasno tudi same plodove pražene z limono in soljo ...

oštarije zraven ribje tržnice

za to porcijo sem plačala le 1,5 eura (pol kg) - v oštariji niso nič hoteli računati za postrežbo in peko le teh ... če bi jih sama pekla, bi bilo dražje (olje,plin)

7. november 2017, torek

Že včeraj sva se kar malo igrala, da sva uspela priklopiti elektriko na super moderno omarico. Voda je delala takoj, elektrika ne. Kljub temu, da sva imela čip kartico, ki je bila ustrezno napolnjena in da so vse lučke svetle, kot se spodobi. Nič ni bilo - dokler nisva vklopila varovalke, hic! Danes je bilo še težje. Vode nisva uspela obuditi (pa sva odprla tudi mehansko pipo). Na pomoč je prišel mojster, ki je hitro razložil, da moraš najprej izklopiti elektriko, če hočeš vklopiti vodo, logično. Nedokumentirana funkcionalnost, je še dodal. Nedokumentiran bug v softveru, ga popravim jaz. Eh, tehnika narodu...

Po dolgem času je bil na sporedu končno dober veter, 4 Bf. Smer je sicer točno od zadaj, ampak po vseh teh dneh bonac se sploh ne smem pritoževati. Prej, kot sva planirala, sva na vhodu Korintskega kanala, kjer naju že čaka Barbara in veselo maha s pomola. Priveževa se na precej razburkan privez, plačava kanalščino za najdražji kanal na svetu na meter

Egina, Egina - Korint, Peloponez

dolžine (glede na kvadratni meter površine pa sploh!). In čakamo. Most se potopi, prižge se zelena luč in mi še kar čakamo. Po pol ure nasproti le pripelje poljska barka in mi končno lahko vplujemo.

In ga tudi preplujemo s spodobno pomočjo enega vozla toka. Tokrat smo imeli z bibavico srečo (hvala, Moana!). Dami sta imeli ves čas zabavo s foto sešnom, kar niti ne čudi. Kanal je res atraktiven. Jaz sem krmaril ročno. Vrtinci so nas kar lepo vrteli in Raymarinko se v tem, na trenutke sila ozkem, kanalu ne bi najbolje znašel.

Problemi se začnejo v lučici Korint. Oba (ja, dva!) priveza za barke v tranzitu sta zasedena. Pa se javi domačin in nam pove, da gremo lahko bočno na ponton, ker so ravno odstranili mooringe. Na celém pontonu smo tako sami (namesto okoli sedem plovil). Tako rekoč big finger pontoon z vodo in brez elektrike. In brez plačila. Vsaj tako kaže...

Malo poklepetamo in pomezimo v kokpitu, se sprehodimo in parkiramo v oštariji na večerji. In predvsem na pijači. Barbara, ki je nocoj še šoferka do Aten, je bila na žalost prisiljena v vodni dan, midva z Vesno pač ne. Pogovor teče, ura nič ne reče in noč je že globoka, ko se poslovimo. Prijetno popoldne in prijeten večer. Tudi ogrelo se je in morda se bo kmalu spet dalo vandrati naokoli v kratkih hlačah. Japanke pa itak še vedno kraljujejo na najinih nogah.

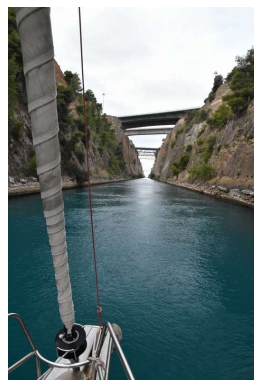
kar nekaj milj naprej se je že videl korintski kanal - na žalost oblačno vreme, slaba vidljivost

pred vstopom v kanal je potrebno plačati in čakati na vrsto - zelo valovito morje

zgoraj dvignjen most, spodaj spuščjen v morje

znotraj kanala pa mirno lepo morje, še mobilni ni lovili

malo smo se menjali za volanom - no, midve z Barbaro zgolj zaradi fotografiranja :); je bilo kar dosti toka, k sreči nam v prid

ko pluješ po tako ozkem kanalu imaš včasih kar malce klavstrofobičen občutek

redke so najine skupne fotografije

slabo uro je trajala cela plovba

majhna luka v mestu Korinth, malce smo imeli srečo glede priveza

pri luki delujoč vodomet

v centru mesta Korinth

8. november 2017, sredo

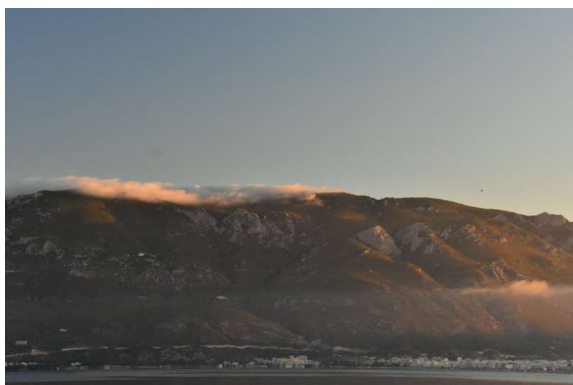
Korint, Peloponez

Izpluti ali ne izpluti, to je sedaj vprašanje. Sredi dneva naj bi nas prešla nevihtna fronta, ki pa je v napovedih vsak dan šibkejša. Zjutraj imam nekaj dela in ko sem berajt za plovbo, smo že sredi dopoldneva in na zahodu je črno. Ne greva. Kmalu se ulije. Bliska se in grmi v okolici. Ampak, tako, kot je prišlo, je po uri-ali-toliko tudi odšlo. Spet gledam kam in kako, samo nobeno varno pristanišče ni dovolj blizu, da bi izplula. Avrio.

Pozna jesen je že in vreme je nestabilno. Po novem nama za vikend spet napovedujejo urnebes, ki ga bo potrebno kje prevedriti. Gale warning je pa na Jadranu in Jonskem morju itak stalnica. Nocoj je bilo okoli Levkasa napovedanih 9 Bf. Vse kaže, da bo potrebno izbrati podobno taktiko, kot okoli Južne Afrike ("patience, patience, patience and even more patience", kot mi jo je zelo lepo opisal Južnoafričan na Madagaskarju, ko sem ga pobaral za nasvet).

Vesna je skočila v trgovino ravno, ko je najbolj ulivalo. Precej mokra se vrne. Dežnik v takem vremenu ne pomaga kaj dosti. Tudi zunanja temperatura ni več tropska. Danes se je povzpela skoraj do 20 stopinj. No, v barki sem še vedno v kratkih hlačah in bos, zunaj je pa postal flis že kar del obvezne opreme.

Preostanek dneva delava in po večerji na Mali le preišljujeva o večernem sprehodu. Korake bomo šteli drugič. Avrio.

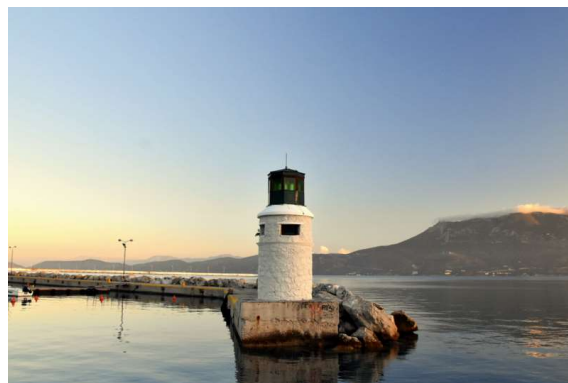
hribi nad Loutrakijem so v meglicah

ribiči se odpravljajo na ribolov

luka ribičev in jadrancev v Kalamati

svetilnik pred vhodom v ribiško luk

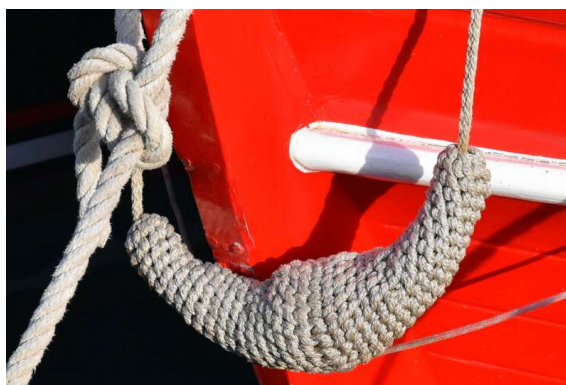
detajl lepe lesene barke

zastava skoraj večja od barčice

drevesa polna mandarin in limon, pobira jih v mestu nihče

namesto plastičnega bokobrana, lep iz vrvi spleten - verjetno namenjeno temu, da lažje prideš na barko

9. november 2017, četrtek

Korint, Peloponez - Galaxidi

Izplujeva s kurami in po uri in pol plujeva mimo valobrana. A-ja-ja-jaaaah! Preverim pilota in glej si ga no glej zlomka, ta luka je opisana na čisto nelogičnem koncu knjige Vesninega prijatelja Roda Heikela. Facebook prijatelja, s katerim se vestno dopisuje. Sedaj mi je jasno, zakaj te luke včeraj nisem našel, ko sem gledal, kam lahko popoldan še izplujeva. Škoda. Lahko bi se vsaj malo premaknila, veter je bil ugoden. Za razliko od danes, ko je dopoldanski veter nemoteč (beri: ga ni) in popoldanski piha naravnost v nos. Nekaj časa imava sicer le 4 Bf malo s strani in že delam račun brez krčmarja, kje bi prenočila, ko se veter obrne v "teoretičen nos" in dvigne na 5 Bf (z vetrom je povezan tudi val, hic!). Plan B. In malo kasneje še plan C. Prav nobenega veselja nimam do nabijanja v val. Še posebej, ker mi je Galaxidi ostal v zelo lepem spominu.

In spomin me ne vara (pred devetimi leti očitno še nisem imel Alcija). Še vedno je to lepo urejena vasica z nekaj tavernicami ob rivi in muzejem na bregu. Poleg cerkve. In tam rastejo tudi oljke. Cerkvene. Debele so in črne. Vesna jih takoj proglasi za javno dobro. In en sample oljke roma v žep. Da ne bi bil pomote "en sample oljke" v novoslovenščini pomeni popolnoma isto kot "oliva" v toporiški slovenščini. Ni kaj, s časom je treba naprej in se prilagoditi tudi novoreku. Itak. Saj vendar nismo pesniki. Ljudje so jezik izumili že v pradavnini samo zato, da bi se med sabo razumeli, pesniki ga uporabljajo pa tako, da ...

Vesna je od nekdaj prinesla trajno resnico, da je za zdravje na dan potrebno narediti šest tisoč korakov. Zato greva na sprehod. In ker moj telefon nima naloženega tega super pomembnega softvera (štetje korakov, namreč), korake štejemo kar sam. Na glas. Do dvajset, potem se naveličam, čeprav še hodi in ni še konec sprehoda. Torej, danes sva naredila več kot dvajset korakov. Vsak. In ker je šest tisoč tudi več kot dvajset, sva izpolnila normo. QED! Matematika je na srečo eksaktna veda in te moje ugotovitve ne more izpodbiti noben politik, pa četudi je še tako plemenit. Voila!

Po utrujajoči, več kot dvajset korakov trajajoči hoji, se usedeva in pomeziva hobotnico in lignje. In spijsava eno kilo kokkino krasija. In po večerji narediva spet več kot dvajset korakov do barke (kaj sva jih naredila potemtakem skupno dvakrat dvanajst tisoč?). In ker Galaxidi nudi zastoj privez z vodo in elektriko, bo spanje prijetno toplo ne glede na to, da se je danes proti jutru zunaj barke ohladilo na deset stopinj. No, preko dneva jih je še vedno dobrih dvajset. In v kabini tudi preko noči. Ne glede na to, da se v soboto začne smučarija na Voglu...

otoček malo pred mestom Galaxidi

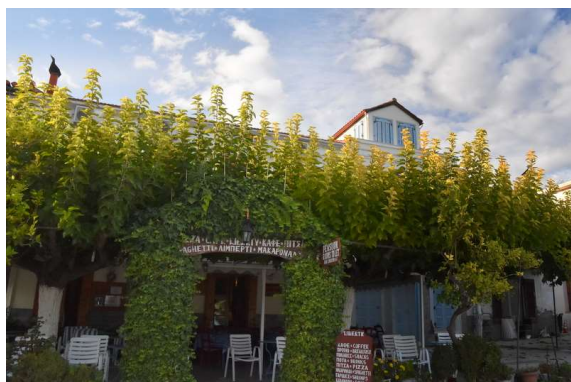
cerkvice vsepovsod ...

kako golo je hribovje

privez v mestu Galaxidi; hangar na fotografiji je t.i. kiosk, saj je bila včasih oskrba mesta zgolj z morja (ni bilo cest) - zgrajeno leta 1920

bolj malo oštarij s prehrano je bilo odprtih danes popoldne

barka nič posebnega dolga, a skipper je po moderni komunikaciji sporočal glede spuščanja sidra

starejši ribič je še pozno v noč lovil ribe....kdo ve, če je kaj ulovil?

veliko hiš je imelo ročno poslikane keramične ploščice, večkrat namenjene tudi hišni številki

druga stran mesta Galaxidi ... bolj malo je bilo videti prebivalcev

mesto ima tudi urejeno kopališče...sedaj na kopališču ostal le še Wilson :)

debele oljke na oljki, ki je rasla poleg cerkve - torej javno dobro :)

odlična mehka pečena na grillu hobotnica ... lignji in tzatziki klasika

10. november 2017, petek

Galaxidi - Mesalongi

Ogrevanje zvečer vestno vklopiva. In tudi kmalu izklopiva. Pri 27 stopinjah je prevroče za spanje. No, proti jutru se toliko ohladi, da kalorifer spet prižgem in v kabini je 23 stopinj, ko se zdani. Idealno. Še topel tuš in pot pod noge. Pekarna je v Galaxidiju ob tej rani uri še zaprta. Pa, saj imava še kruh. Vedno ga kupiva malo preveč in potem ostaja. Jeva frišnega, starega pa podariva ribičem. Tokrat ga nisva in nam je prišel prav. Med plovbo Vesna speče pohane šnite in demonstrira, da se lahko porabi tudi star kruh. No, saj vem, da se lahko, je pa svež vseeno boljši...

Vetra danes ni, sonca kolikor si ga srce zaželi. Motorček naju pelje proti zahodu, v smer, iz katere običajno vleče v Korinskem zalivu. Spotoma se ustaviva v Eratiniju. Jaz bi šel na en švoh frape, Vesna malo v šoping. Pa nama že z morja izgleda (skoraj) vse zaprto. Le nekaj ribičev na obali sortira svoj ulov. Ni več sezone, hja, sedaj je pa res ni več. Že sinoči v Galaxidiju sva naštela vsega skupaj šest turistov, tukaj jih je verjetno še manj. Pa tudi Eratini na prvi pogled nima kaj veliko za pokazati. Turistično-ribiška od boga pozabljena vasica.

Premišljujema, kam sedaj? Mesalongi se nama je zdel logičen cilj, čeprav sva tam že bila. Dobra odskočna točka je za Jonske otoke. Ampak. Marina je zaprta. Oblasti so jo zaprle in s pomočjo coast guarda preprečile jadralcem, da bi se vezali na marinske pontone. One, ki so že bili tam, so pa nagnali. Lastniki Nizozemci očitno ne vedo, kako se posluje v Grčiji. In ker lokalni oblastnik ni dobil svojega deleža, je odredil zaprtje. So simple. Zadevo je nazadnje obravnaval državni parlament na septembarski seji in na glasovanju se je lokalni župan vzdržal, tako da mora (ponovno) odprtje odobriti le še ekološko in turistično ministrstvo in marina bo (verjetno že v nekaj mesecih) spet lahko sprejemala goste. Očitno so se Niderlanderji končno le naučili poslovne etike južnega Balkana.

Odločiva se, da pošpegava v Naupaktos. Ampak res samo pošpegava. Ko Mala pomoli svoj nos (jambor je še zunaj) izza beneškega obzidja, nama je takoj jasno, da iz te moke ne bo kruha. V mandraču se ni možno niti pošteno obrniti, kaj se šele kam bočno privezati. Dingija raztovoriti, pasarelo montirati in se sidrati s krmo - utopija. Škoda, res škoda. Po dolgem času je Naupaktos zanimivo mesto z verjetno enim najbolj ohranjenih utrjenih beneških mandračev v celotnem Mediteranu in utrdbo nad vasico. Nič ne bo s sprehodom in štetjem korakov. Bolje, štetjem stopnic.

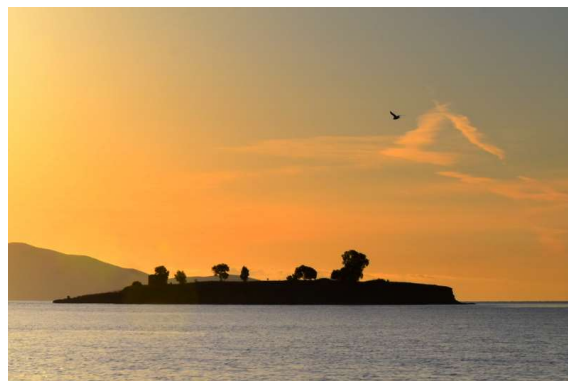
Kam sedaj? Patras? Marina v bližnjem Patrasu, ima zanimiv cenik. Cene so za (1) za eno leto, (2) za en mesec ali (3) za dve noči. In za dve noči za Malo hočejo 31 evrčkov. To bi lahko oglaševali tudi takole: Buy one and get another for free!

Grki... Patras naju ne zanima, tudi to mesto še predobro pozna in na naju nikoli ni naredilo ravno globokega vtisa.

Nak, po planu B in planu C je spet na sporedu plan A. Mesalongi. Ker v marino ne sme, greva pa na javni privez. Bo vsaj zastoj. Prideva ponoči in kljub temu, da je bilo potrebno dati učke malo na peclje, ni bilo večjih težav s plovbo po umetno skopanem, tri milje dolgem in kakšnih 50 m širokem kanalu. Rdečo luč pustiš na levi in zeleno na desni, pa gre. Dokler gre. Enkrat je bilo potrebno obe luči pustiti na levi. Skozi ladjo se pač ne da pluti...

zjutraj, ko sem v Galaxidi hitela proti trgovini, kjer obljublajo tudi svež kruh, so odmevali le moji koraki ...

sonce pozno vstaja ali pa midva prezgodaj? kakorkoli: vse okoli nas je bilo kičastih barv

na poti sva videla dosti ribjih farm

najprej sva se mislila ustaviti v mestecu Eratina - pa je bil samo en majčken pomol

grobi pesek je na plažah in poleti je verjetno zelo gužvasto

samo dvoje ribičev je prodajalo ribe v Eratini

ko sem zagledala mesto Naupaktos, sem se že videla v njem kako maširam sem in tja...

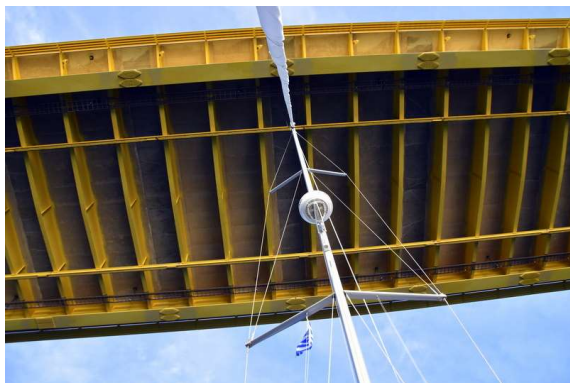
gor na obzidje iti je bila prva ideja...a žal iz te moke ni bilo kruha ... škoda :(.. mogoče nekoč poleti, ko bo toplo, pa sidrava tukaj?

obzidje je na daleč delovalo dokaj dobro ohranjeno in tako kot iz risanke :)

pa gremo proti mostu pri Patrasu - jasno, pogled direktno v sonce

do vrha mostu je bilo še veliko metrov

...pa je Mala plula spet pod enim mostom kjer še ni prej ...

11. november 2017, sobota

Mesolongi - Lefkas

Če so bili včeraj plani dinamična kategorija, so danes super dinamična. Kaj vem kaj vse sva imela že kot cilj. Vsaj deset destinacij. In nobena ni zdržala prav dolgo. Plovba se konča s planom K (ki je adaptiran plan E). Malo čez peto sva privezana na mestnem privezu v Lefkasu na istoimenskem otoku.

Ob zori sva vstala in kmalu izplula v mesalonški kanal, ki je podnevi (kdo bi si mislil!) čisto drugačen, kot ponoči. Sedaj lepo opaziva štrclje ob kanalu, na katerih so nekoč stali svetilniki (ti so še vedno na mojih kartah - svetilniki, namreč), ponoči sem lahko le pazil, da sem bil dovolj daleč od pege na satelitskem posnetku. Če bi falil kanal, bi mehko obtičal v blatu, če bi zadel bivši svetilnik pa...

Veter je danes tak kot mora biti za lepo jadranje. In precej drugačen, kot na sinočnih prognoističnih kartah. Je pa tak, kot na današnjih jutranjih. Dopoldan. Popoldan je spet naredil finto po svoje. Če sva dopoldan lepo ter sredi dneva silno hitro napredovala, sva popoldan začela pridelovati minus. Namesto napovedanega delno oblačnega vremena, je bilo najprej

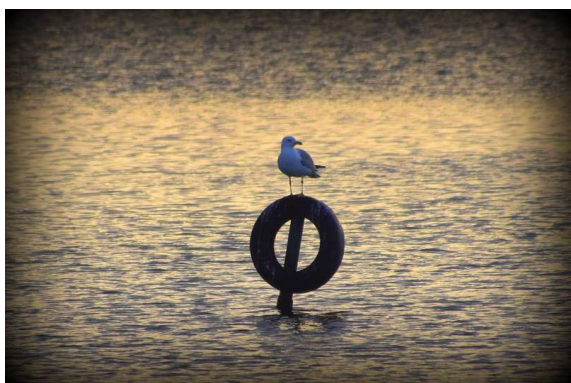
delno deževno, potem deževno, še malo kasneje močno deževno in tik pred pristankom tropsko deževno. Brez vetra! In z bliskanjem ter grmenjem v (bližnji) okolici. Če sem še ob treh popoldan računal na nadaljevanje plovbe v noč, sem ob štirih začel razmišljati o planu K in si ob petih silno želel, da se čim prej zavlečeva v kakršen koli pristan. Plovba v dežju res ni nekaj, kar sem si silno želel že kot majhen otrok. Vsaj ne, če obstaja še drugačna opcija.

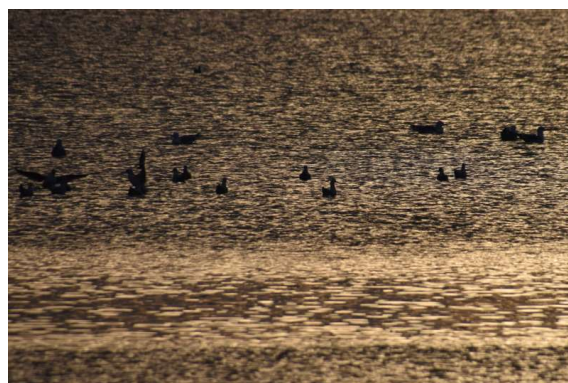
nekoč je bil svetilnik ...midva pa včeraj zaman iščeva rdečo luč

če vstaneš zjutraj ob sedmih, ko je še malce teme in dočakaš sonce, je vredno vstati ...

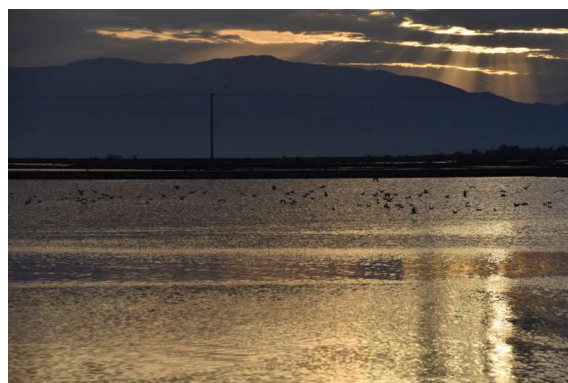
Mesolongi/Missolonghi mesto ima 35.000 prebivalcev...

koliko ima pa ptičev, pa ni nikjer zapisano...

ob kanalu je nešteto hiš

očito pa je rib kar dosti, vsaj glede na število ptičev

majhne hišice verjetno služijo skladiščenju

mostiščarji....

tukaj je pa morala biti cela jata rib....

najin zajtrk ima več imen: nekateri mu rečejo perito caliente, drugi pa podolgovata pečenka pečena v rahlem testu ... (povzeto po FG)

kapitan se ne mara fotografirati ...

...ah, a greva naprej ali ne ? pred nami črni oblaki, megla, dež naju pa itak spremlja že več ur...

12. november 2017, nedelja

Lefkas - Brindisi

Študiranje vremena je tudi danes moja preokupacija. Kako se napovedi spreminjajo iz ure v uro! In od modela do modela, od prognozerja do prognozerja! Grki so objavili rumeni alarm za nevihte v Otrantskih vratih, Italijani menijo, da bo prijetno sončno z morda nekaj oblačnosti. Američani so napovedali 6 Bf, Angleži 5 Bf in Francozi 4 Bf. Windyty ima eno lepo funkcijo, na isti karti pokaže napovedano in izmerjeno vrednost. In tako sta si ena poleg druge številki 20 kt in 3 kt za trenutni veter ob Krfu. Slednja je izmerjena (verjetno nekje na obali, a vendar). Ni kaj, vreme je precej nestabilno v tem letnem času in v sredini tega tedna naj bi preko Mediterana potoval ciklon z vetrovi blizu 60 vozlov na nevarni četrtini. Če bi bilo to kje v tropih, bi dobil ime in za vse večne čase bi se s tem imenom vpisal na seznam named storms hall of fame. Tukaj pa nič.

Kakorkoli, ob sedmih sva pokonci in ob osmih se peljeva ob plavajočem mostu, ki povezuje Lefkado in celinsko Grčijo. Za nekaj minut postane tako Lefkada spet otok.

Ponoči je bil pravi urnebes, ulivalo je in grmelno. Tudi zjutraj še vedno močno vleče. Nama v hrbet. Točno v hrbet. Genova je edini motor, ki bo danes poganjal Malo proti sverozahodu. Vreme se je torej naredilo prijetno, le vala, ki se vali nekod okoli Sicilije, je precej. Rolajoče je. Ko veter sredi dneva skoraj ugasne, sva na srečo v zavalju obeh Paxijev, sicer bi bilo potrebno sneti plahto in nadaljevati kot motornjak.

Enega za drugim počasi puščava za seboj pomožne cilje in plujeva proti Otrantu. Napovedi se čez dan spreminjajo v najino korist in če se ne bodo spet kaj korigirale tik pred zdajci (ali celo malo za nazaj), vse skupaj ne bi smelo biti prenaporno. Vsaj zame ne. Kako bo Vesna zdržala rolanje, je pa druga zgodba. Danes jo je spet zagrabila revma. In to boli! Če ne bo šlo drugače, se ustaviva kje na severu Krfa ali pa na otočku Othoni.

po kanalu do mostu na Lefkasu

čakajoč na odpiranje mostu

no, pa gremo

...pa jadramo ...

Mediterran 2017

Italija

13. november 2017, ponedeljek

Lefkas Grčija - Cala ponte Italija

Ponoči sva lepo napredovala in prestopila magično črto 40 vzporednika. Če bi bila na južni polobli, bi rekla, da sva zajadrala v področje roaring forties, tukaj se reče enostavno, da sva priplula v Jadran. No, vreme se je na srečo držalo italijanske napovedi in ni bilo neviht. Ko zapljujeva mimo Otranta, se umiri tudi val iz smeri Malte, ki je bil res sila tečen. Dobil sem asociacijo, da jadrava nekje na Indijskem oceanu. Veter prijetnih 20 vozlov, polkrma, val pa med metrom in pol in dvema metroma, dolg, zaobljen, a pod pravim kotom na dobre pol metra vetrnega. Recept za rolanje!

Opoldne, ko sva pred Brindisijem, naredim proceduro clear-in. Kar med jadranjem. Grško curtesy flag zamenjam z italijansko. Pa smo opravili s formalnostmi. Ste si prebrali to, naši dragi južni sosedje?

Brindisi je bil najin končni cilj, pa sirocco (alias jugo) tako lepo vleče 5-6 Bf, morje je pa kot jezero (ker vleče iz obale), da si premisliva. Plan H (če štejem vse pomožne cilje od Levkasa do sem) postane plan J (plan I bova preskočila, tam sva

bila pred šestimi leti in pol, pa nama marina ni bila najbolj všeč). Calaponte torej, 42 milj više po Škornju. Prvih 20 milj je kot v pravljici, 6 Bf, polkrma, močno skrajšana jadra, dve uri in pol. Naslednjih 10 je še vedno v redu, vetra je manj, a gre. Potem prideva v fronto, veter umre, za nama (na srečo!) se grdo bliska, midva tavava v brezvetrju ali pa nama piha v glavo, morje je zmešano od neviht v okolici. Tri ure sva motorirala zadnjih deset milj!

Malo pred osmo zvečer sva privezana v posh marini iz skupine Camper & Nicolson. Marinero naju s follow me dingijem počaka krepko izven marine, servis priveza je picikato, še elektriko priključi in vodo bi, če se bi meni ljubilo iz lockerja potegniti cev. Shish marina po shish ceni - več kot pol izolske! Ampak. Sredi ničesar je. Do mesteca je 2 km, tam je najbližja oštarija in trgovina. Jasno, nocoj se nama ne ljubi do tja, bova pojedla špagete, ko sva ravno v Italiji. Pa tako sem si želel pizze...

...iti na privez v Brindisi da/ne? ... veter je bil pravi, v samem mestu smo že bili mah, nismo nič pozabili tam ...gremo dalje...

.....pa gremo na jadra dokler gre....

14. november 2017, torek

Cala ponte marina

Vremenska napoved za danes ni najbolj obetavna. Premišljujemo, če bi se prestavila 6 milj v naslednjo lukco. Zato, da bova bližje oštarijam. Pa ne gre, preplitvo je. Naslednja opcija je Bari, trikrat dalj je. Prostor imajo, luka je v redu, greva tja. Ampak. Ravno, ko se spravim pripravljati vrvi, prileti kapljica. In za njo še ena. In potem jih je čedalje več, dokler ne začne ulivati. Počakava, da mine, si mislim. Pa ne mine. Nasprotno, vse huje in huje je. Da z današnjim odhodom ne bo nič, je jasno že opoldne. Tako je temno, da imava v kabini prižgane luči. In nalivu sledi naliv, en močnejši od drugega. Srečo sva imela, da sva malo kolovratila in nisva izplula takoj zjutraj. Kako bi bila premočena!

Bivakirava torej v posh marini, za luknjo v vodi plačujeva z zlatom. Pa saj ni čudno, lastniki marine so iz Slovenije in šef je bil nekaj časa šef marine v Izoli (verjetno hkrati tudi na komercialnem izpopolnjevanju). Jasno, da mora biti že zaradi ugleda izolskih cen tudi tukajšnja cena navita. No, roko na srce, marina je urejena neprimerljivo bolje kot izolska in cena je tudi precej nižja. A vseeno...

Šla bi na večerjo, pa po dežju ne bi pešala. Tudi turistični tuk-tuk ne vozi, ker dežuje. Taxi za 2 km do oštarije in nazaj stane 30 evrčkov, kar je pa vseeno malo prehudo. Večerjala bova na barki. Itak pa morava sprazniti zamrzovalnik. Conchi v kokosovem mleku in riž. Odlično. In zvečer prižgeva kruhomat kot na pasažah ali odmaknjenih atolih.

Jutri, upam, greva lahko dalje. Pozimi po Jadranu je potrebno pluti tako, kot okoli slavnih treh južnih rtov. Patience, patience, patience and even more patience. Michele iz Ravenne, ki sva ga spoznala na Indijskem oceanu in smo skupaj pluli ob Južni Afriki, se tudi ravna po tem pravilu. Delivery barke dela in vedri v Pescari, le nekaj deset milj od končnega cilja. Vsaj še nekaj dni bo tam, da se vreme uredi. On je tukaj domačin, on že ve!

Mala tokrat med malce večjimi, večinoma motornjake na tem pomolu

marina ima dobrih 300 privezov; Camper@Nicholson's je veriga marin in jih najdeš marsikje po svetu; receptorka trdila, da ima lastnik te marine samo to marino in nobene druge ...

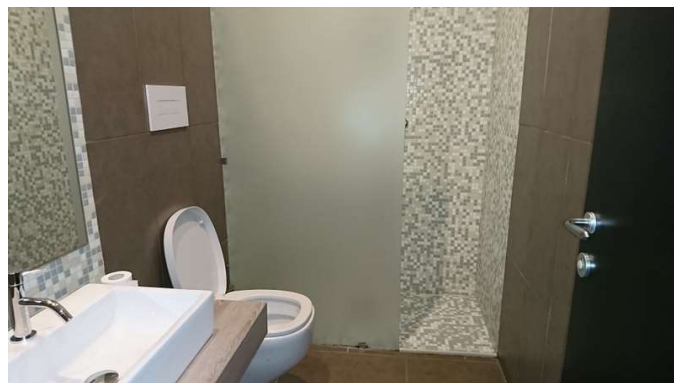
okolica marine pa še ni usklajena ... kolesa tudi sposojajo in to za 25€ na dan olala...

kot zanimivost: cela vrsta lokalnih majhnih ribiških čolnov v marini - kompromis z domačini

no, tega pa nisem videla še v nobeni marinski kopalnici...

so pa tudi individualne mini kopalnice - zelo lepo, urejeno in čisto ... po dolgem času končno kopalnica v katero stopiš z veseljem

15. november 2017, sreda

Cala ponte - Trani

Budilka je neusmiljena, ob šestih zjutraj ropota. Če hočeva pripluti v Vieste še pred popolno temo, je treba izpluti s prvimi sončnimi žarki. Ampak. Ko se s kavo v roki povzpnem v kokpit, prileti kapljica... Ah, kako poznano. Ponoči je ulivalo in očitno se še ni zloilo. Opolnoči naju je prebudilo, ker je bila barka (z malo pretiravanja) toliko nagnjena, da sva padla s postelje. Nisem prižgal instrumentov, ampak mislim, da je bilo v marini vsaj 40 vozlov vetra. Ok, po desetih minutah je veter jenjal, ampak Vesna še nekaj časa ni zaspala od šoka. Pa je dečva vsega hudega vajena. Roaring forties...

Kakorkoli, ob osmih se zjasni in midva izplujeva. Vala je sicer kar nekaj, je pa marina dobro zasnovana in se jo da varno zapustiti, ni brakerjev na vhodu. Plan A se kmalu spremeni v plan B. Veter je točno od zadaj in zato hitrost ni najboljša. Ker nočeva spet pristajati ponoči, se usmeriva proti pomožnemu cilju, proti Traniju. Še dobro. Dan je sicer lep, sončen in nekaj ur sem spet v kratkih rokavih in kratkih hlačah, veter pa vse bolj švohni in da sva tik pred mrakom v Traniju (30 milj krajša pot, kot v Vieste!), je potrebno prižgati motor. Priveževa se v relativno stisnjeno marino, pravzaprav jadralni klub,

lega navale. Še en čisto spodoben dan je za nama.

No, ni še čisto! Danes sem končno prišel na svoj račun in se zvečer usedel v pizzeria. Tri dni sem čakal na to in že sanjalo se mi je o pizzi. Sem mar tak, kot vesoljček Alf? Ne nisem! On je jedel pizze iz Pizze Hut. In mačke. Verjetno imajo enak okus. Jaz jem odlične italijanske pizze iz krušne peči v pizzeriji, ki mi jo je priporočila dama z znanjem italijanščine, angleščine, francoščine in poljščine. Nismo se še dobro privezali, ko je že bila na pontonu in ponujala vse, kar bi morda potreboval. Servisiranje, čiščenje, vzdrževanje, letni privez, zimovanje, turistični ogled Puglije in kaj ti vem, kaj še. Vizitko je pustila. Ampak. Jaz potrebujem le dobro pizzeria...

smo se kar rolali ...toliko, da nisem mogla v salonu sedeti in delati za compom ...

sedaj je že ob pol petih popoldne tema - prispela ravno ob sončnem zahodu v mesto Trani

mesto ima okoli 56.000 prebivalcev

marina je v starem delu mesta, ki ga je vredno obiskati

tokrat so nas dali na privez kjer so same motornjake ... le naš jambor je bil na tej strani pomola

vse fotke so narejene s telefonom

del obzidja je okrašen in tudi prižgane lučke

večerni pogled na mesto

v tej ulici so bili za popestritev ulice obešeni dežniki

vse ulice so tlakovane s kamnom, stari del mesta zelo čist

pizzeria Al Covo je bila v tem starem delu mesta v hiši, ki ima tako debele stene, da ni bilo mobilne signala; lično/preprosto urejena oštarija

pizza ravno prav velika za večerjo, za sladico pa kostanj pečen v krušni peči ...jamijami...

16. november 2017, četrtek

Trani - Vieste

Tik.....tik...tik..tik.tiktiktik-wrooom. Kako poznano. Nevihta. Izpluti ali ne izpluti? No, vsekakor počakati, da dež mine. Ampak, za prvo nevihto je še ena. In potem še ena. Šele ob enajstih se toliko zjasni, da ne izplujeva ravno v dež. Dež je skladen z napovedjo, sonce ne. To je pogruntal že slavní Murphy. Na srečo je etapa kratka, okoli 40 milj in veter je dober, 5-6 Bf polkrma. Le dež malo kazi plovbo. In rolajoči val, ki se vali iz Otrantskih vrat, tam vleče 7 Bf.

Na prvi polovici poti se kar nekajkrat ulije. In dež spremlja veter. Vetrne fronte pred dežjem so vse preko 30 vozlov, ena okoli 40. Ok, to traja nekaj deset sekund in je mimo. Za tisti čas pa beživa z vetrom in gre. Jadra imam itak pokrajšana za 6 bf (torej jih imam zunaj za drugo krajšavo). Nevihte (ne glede na jakost vetra) na odprtem morju niso nevarne, le zoprne, če te zbudijo sredi noči. Ali pa kadarkoli, če imaš jadrarno obleko, na kateri piše Henry Lloyd. Še kitajska majčka s kratkimi rokavi je bolj water proof.

Drugi del plovbe je suh in moj nazovi-ga oil skin se lepo posuši - na meni. Ampak, ko se v Viesteju priveževa, se spet ulije.

Ej, ni je oštarije na tem svetu, da bi sedaj po temi, vetru in dežju rinil v breg do nje. Itak sem pa pizzo jedel že včeraj. Pa še kostanj iz krušne peči je bil za sladico. Nak, večer je namenjen delu.

In študiranju vremena. Italijanska in hrvaška napoved sta si skladni - naslednje tri dni bova bivakirala tukaj. Jasno, da sta enaki, saj uporabljata isti izvor podatkov, le različno šminko za njihov prikaz. Ampak, ko preverim še druge modele, sledi razočaranje. Vsi menijo zelo podobno. Od jutri dalje so vetrovi iz severnih kvadrantov. V veter pa midva ne bova rinila.

še nekaj mračnih/oblačnih fotk iz Tranija

včeraj se je malo pred nami privezovala jadrnica s petimi križi

v vsem tem dežju/minutke, ko ni dežja/se nisem uspela sprehoditi po obzidju

ptički še kar uživajo na toplem (če primerjam temperaturo z Izolo)

simpatičen balkon na stolpu obzidja

no, pa gremo: ajoj kako nas je premetavalo levo desno; zelo zoprni rolajoči val

kapitan hitro krajša genoa

a še ne uspe dobro pokrajšati, ko se krepko ulije in uliva

17. november 2017, petek

Vieste

Za vsak primer vseeno preverim napoved. Hja, ni tako slaba. Ampak, ali tudi drži? Pogled skozi okno pove vse. Veter je precej bolj na nos, kot menijo super računalniki po svetu in precej več ga je. Nak, ne greva dalje.

Da sva se pametno odločila, je kmalu jasno. V marini imamo cel dan 5-6 Bf, WNW. Zunaj je verjetno še huje. Ponoči so prišli Nemci iz Hrvaške. 50 vozlov so imeli, povedo. No, tole je verjetno marinska zgodba, ampak 30 jih je bilo pa čisto možno. Preveč za naju. Michelle, jadralec od rojstva, ki je objadral svet, že nekaj časa vedri v Pescari. Na vezi smo vsak dan. Danes dopoldan končno javi, da se bo odvezal in izplul. In čez eno uro se spet javi. Je že priplul in se privezal. Na isto mesto. Zunaj je bilo nemogoče, pove.

Danes torej službeno delava. In jutri bova tudi delala. Če se kaj spremeni napoved, greva lahko morda dalje v nedeljo. Bolj verjetno pa šele v torek. Ko bi le potegnil sirocco in naju popeljal proti severu.

Kakorkoli, se tolažim, nekje je treba delati in Vieste niti niso tako slaba izbira za vandranje ob pavzah. Ampak. Ko pomolim glavo ven, jo tudi hitro spravim nazaj. Mrzlo vleče. Nič ne me vleče na sprehod. No, zvečer bo vseeno treba malo v vasico. Vsaj na kakšno pijačko, če ne na večerjo.

pogled na drugo stran luke kjer marina še vedno ni aktivna

svetilniki so še vedno aktivni

tam čisto na koncu je pa naša Mala....pomol dolg kot ponedeljek, vigi-vagi ...

pogled na mesto: danes čez dan je bilo še kar sončno, a hudo vetrovno in mrzlo

morje je čisto kalno in nič lepe barve

pogled na priveze - štirje različni lastniki pomolov so na tem koncu

hja, oštarije so bile večinoma zaprte ob treh popoldne, trgovina tudi, še dobro, da je ostalo kaj v zmrzovalniku: malo mesa, pa stročji fižol v solati je bilo čisto sprejemljivo kosilo

pa še Vieste by night....ob kratkem večernem sprehodu

18. november 2017, sobota

Vieste

Nad vremenom sem obupal, sploh ga več ne preverjam. Ni potrebe. Zunaj vleče severozahodnik. Nama bi bilo to točno v nos, če bi ga le pomolila ven iz marine. Dopoldan priplujeta Izraelčana z ameriško zastavo s povsem novo Bavario. V Sloveniji sta jo spustila v morje in plula po Hrvaški do sem. Za 600 evrčkov so ju olajšali za clearance naši južni sosedje. Samo zato, da sta potem smela plačevati (pre)drage marine. Saj ne, da človek zaradi tega bankrotira - ampak res ne razumem, zakaj bi plačeval toliko za tranzit, ko je pa Italija popolnoma zastonj. Severni Jadran novembra pa itak ni primeren za nič drugega, kot za tranzit. In še to le pogojno - z veliko potrpljenja. Hrvaška zastavica, ki sva jo kupila v Španiji je definitivno nasedla investicija.

Brane me je pobaral za globine v marini. Pa pobaram jaz naprej teto šefico marine, kjer sva privezana. Kanadčanka se mi mirno zlaže, da je pri njej vse globlje od 2,5 m in drugje vse plitvejšje od 2 m. In da so ostale marine (pet marin je v luki) itak zaprte in v bankrotu in da je ona tukaj edina zaupanja vredna oseba. Že Noonsite o globinah meni drugače, sprehod

po luki in pogovor z marinskimi šefi (kao zaprtih in bankrotiranih) marin pove nekaj drugega. Prave globine so drugje, ne tukaj. Boj za (potencialne) stranke je očitno tako hud, da dopušča tudi goljufanje.

Spotoma pomolim nos v ribarnico in vidim dve vreči lisičk. Jasno, informacijo nemudoma posredujem Vesni in ona se ASAP odpravi v ribarnico po nakup gob. Ampak. False alarm. Ma, saj bi mi bilo lahko jasno, da v ribarnici ne prodajajo lisičk. Te, ki so ležale na pultu, so bile od ribarničarja. Danes zjutraj jih je nabral v okoliškem gozdu (ki je, verjeli ali ne, narodni park) in - povsem razumljivo - niso za prodajo.

Sicer pa več ali manj dan preždiva za računalniki. Po planu...

burrata - različica mozzarele, v pokrajini Puglia - sredica malce mehkejša

pa še ena sladica iz Puglie (posebnost za to pokrajino)

pasticciotto - pecivo polnjeno s kremo, včasih dodajajo tudi sadje (kot je v tem) - zelo dobro=Alma, hvala za info obeh lokalnih posebnosti

svetilnik pred luko...malo načičkana fotka

pogled z vrha na mesto Vieste ni nič kaj privlačen

kupila pri mesarju: drobovina zavita v črevo ali pa mleto meso zavito v črevo=meni ok za pojesti, ni pa, da bi pogosto jedla; tudi grki imajo te inačice, le, da delajo večje, za grill

19. november 2017, nedelja

Vieste

Vieste, imam vas rad! To je edina logična razlaga, zakaj tukaj bivakirava toliko časa. Danes zjutraj je sicer še vleklo, potem se je veter umiril in lahko bi izplula. In priplula pozno ponoči. Nak, raje počakava na jutri. Zabarikadirana v kabini delava.

Že pred dnevi sva spet postavila mizo v salonu, kjer zajtrkujeva in kosiva. V kokpitu je enostavno prehladno. Kalorifer v kabini se trudi z gretjem 24/7. Danes zvečer je zunanja izmerjena temperatura na barki 11 stopinj (semafor na farmaciji sredi mesta je kazal celo samo 9 stopinj) in notranja 24 stopinj, kar je ravno še toliko, da sem še lahko bos in v kratkih hlačah. Ni kaj, zima prihaja.

Popoldan se v brezvetrju sprehodiva po mestecu in sprehod po nekaj urah zaključiva v Pizzeriji Napoli (kako domače!). In se usedeva čim bliže h krušni peči. Itak sva edina gosta v tem letnem času (in ob pol sedmih zvečer). Cene tukaj so generalno višje od Tranija. Vidi se, da smo že bliže Sloveniji. Še nekajkrat se ustaviva in bova jedla po istih cenah, kot doma. In v oštariji z enakim imenom, kot doma. Kakorkoli, vsak po eno pizzo pojeva za slovo od Viesteja. Za jutri načrtujem premik. Končno!

pogled na luko Vieste (xxxtič posnetek) - a, če si večinoma časa na barki, ni drugih fotografij

pogled z vrha hriba

vse hiše so v hrib in v stopnicah....

cerkva je tudi kar nekaj; ta katedrala je še iz 18.stoletja;

stopnice, stopnice...

si je pa našel prostor za počitek ta ptiček

celo mesto ima zelo rumene luči

...in, ko prideš na vrh obzidja, je zaprt dostop, vojska ...

20. november 2017, ponedelj

Vieste - Termoli

Ponoči se vreme spremeni. Radikalno. Tak hrup je, da ne more biti samo dež. In res ni samo dež - toča je! Bež se solit, samo še tega nam je bilo treba... Dobro mi je Moana svetovala včeraj, naj počakava. Tole točo bi fasala ravno med pristajanjem.

Celo noč vleče. Ob svitu namerim v marini med 18 in 24 vozli severnika. Iti ali ne iti, to je sedaj vprašanje. Spet se poglobim v vremenske napovedi in spet so različne. Le kateri naj verjamem? Odločim se že kar malo iz obupa. Konec je cincanja, greva. Če se bova le lahko odlepila od pontona, kamor naju veter tišči s polno silo. No, nekako nama je uspelo za ceno enega fenderja, ki je spustil dušo (duša = luft). Ampak. Ko sem s tem že mislil, da sva ven iz hudega, se je šele začelo. Proti valu in proti vetru (ki oba zavijata okoli ovinka in sta precizno in natančno v nos prvih nekaj milj) se Mala pogumno bori. In vztrajno. Predvsem vztrajno. Za slabih 8 milj sva potrebovala 3 ure, hic!

Potem gre vse bolje in bolje in opoldne že dobro letimo z bočnim vetrom. Tako dobro, da sem komaj odvil pred (skoraj) neoznačeno fiš farmo. V precej valovitem morju, na katerem plavajo veje (celo cela manjša drevesa sem videl), črne kante res niso najbolj vidne. Še parangali so bili bolje označeni. Proti večeru veter jenja in v popolni temi in bonaci se priveževa v marini v Tremoliju. Vesna gre po dobri italijanski večerji na sprehod, jaz se usedem za mašinko in delam. Noč bo kratka, zgodaj zjutraj bi šel rad na pot, da prideva čim dlje. V petek imava spet veter v nos. No, jutri, ga ni napovedanega prav veliko, je pa z juga. Počasna bova, ampak, bolje počasi, kot nikamor.

v postelji ležim, ko postane dež tako hrupen, da le vstanem in preverim kaj se dogaja: toča, novembra ... ah, kam smo to prišli :(

na izhodu luke so brakerji

žal zaradi valovanja, ne najboljša fotka zadnjega pogleda na mesto Vieste

včeraj zvečer je bilo morje čisto mirno ... v nekaj urah se je spremenilo v totalno kontra in še slabše

celo dopoldne sem imela občutek, kot, da sem na tisti balerini v luna parku-ravno v tem stilu me je v salonu premetavalo

stari del mesta Termoli

samo nekaj živih ljudi sem srečala na sprehodu po starem delu mesta

še dobro, da sem skuhala na barki, kajti odprtih oštarij razen pizzerij nisem videla

klopca z dodatkom: sklepam, da daš nogo na to stopalko in ti jo čistilec čevljev sčisti ... ali pa je namenjena temu, da si lažje čevlji zavežeš? :)

vodomet in začuda ura na stolpu je bila točna ...

21. november 2017, torek

Termoli - Giulianova

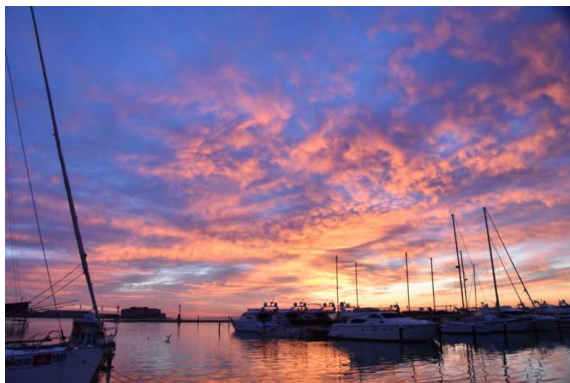
Živele vremenske napovedi! Vetrta ni. Nekaj malega, 2 Bf z boka, ga je pol urice zjutraj. Toliko, da lahko motorsailamo (z drugimi besedami: toliko, da jadra stojijo pokonci). In ko burin-like veter umre, je morje kot olje. Je pa zato lepo sončno vreme in po grozno mrzlih 6 stopinjah ob zori, se čez dan spodobno segreje in prav lušno pijem kavico na palubi (in Yanmarko pljučka gibraltarsko nafto v podpalubju). In opazujem Apenine. Pobeljene Apenine. Sneg je do nekaj sto metrov nadmorske višine. Brrrr... In jaz bi še vedno rad naokoli skakal v japankah in kratkih hlačah, hic! No, zato pa na povsem mirnem morju ter ob izobilju interneta in elektrike vsak po svoje delava. Vsaj čas ni šel v nič.

Popoldan se Vesna zama trudi, da bi priklicala marino v Giulianovi. Tam bova okoli osmih zvečer, ko še ne bo premrzlo in bi se ustavila in prespala. Ponton z elektriko potrebujeva. Ampak. Nikjer ni najti pravih telefonskih števil. Niti od marine, niti od porta. Tiste, ki so javno dostopne, niso prave. In to ni prvič v Italiji. Večkrat je že bilo tako, da si z internetom in telefonskim imenikom ni dalo veliko pomagati. Preveri tudi pri konkurenci v Pescari, 20 milj stran, in menijo, da je marina odprta in da greva lahko tja.

No, pa poskusimo. Na moji karti piše, da je bila luka leta 1999 partially dredged to 4 m. Kaj to pomeni skoraj dvajset let kasneje, ve samo harbor master. Pa ga Vesna pokliče po radiu krepko miljo pred lukco in se fant od fare takoj javi. V angleščini. Super! Do sem. Potem se začnejo kolobocije. Šef luke ne ve kaj dosti o tem, kakšna je luka in kam se z 2 m greza lahko privežemo. Pa izusti tisti znani stavek, ki ga italijanski harbor masterji tako radi povedo: Mala-pliz-stend-baj. In po nekaj minutah se javi in pove, da naj pokličemo (po telefonu) Lego Navale. In pove tudi telefonsko številko. No, pa dajmo. Ampak. Ti se ne javljajo. Spet je harbor master na radijski liniji. Mala-pliz-stend-baj. Čez nekaj minut imamo novo telefonsko številko. In se mojstri tudi ne javijo. Mala-pliz-stend-baj. Še tretja cifra. Tokrat je bolje. Tokrat se javi fax. Mala-pliz-stend-baj. In še četrti poskus. Se ne javijo. Mala-pliz-stend-baj.

Jasno, med čakanjem sva midva v luki in počasi tipava z enim očesom na sonarju in drugim na okolici, kam sploh lahko greva. In najdeva dva povsem prazna pontona. In na enem varnostnika, ki ga Vesna s premca takoj pobara, če se lahko veže. No posibile. Ampak, saj je frej. Si-si-ma-solo-per peskiatori. Tukaj, med samimi jadrnicami, ribiči? No-no-hir-no-peskiatori-hir-barco-kon-vela-alonsajd-solo-alongsajd. Ma, saj to je tisto, kar iščeva. Si-si-no-problema-kome-kome-alongsajd. In se privežemo. In fanta pobarava, kdo je lastnik pontona, komu naj plačava, vsaj za elektriko. Pa nama takoj lepo razloži, da je on edini in charge ta trenutek in da če zjutraj zgodaj greva dalje, ni nič za plačati. On naju ni videl. Ne vidiš, ne slišiš, ne poveš. Čigavo pravilo je že to? Botrovo?

In v tem trenutku nas spet pokliče harbor master po VHF. Ima spet novo telefonsko številko...

ne moreš, da ne bi slikal tega jutranjega kiča :)

...pa greva proti soncu

mesto Termoli ob sončnem vzhodu

toliko ribiških ladij, ena zraven druge, čudno, da sploh kaj ulovijo v tem morju

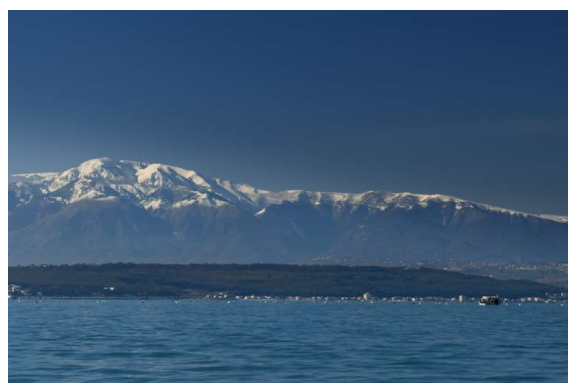
...sončen dan in lepi zasneženi Apenini

klasičen italijanski svetilnik, škoda, da stanovanjski bloki kazijo ozadje

pa še par platform smo srečali in nešteto parangalov

...veliko gojišč; verjetno školjke ?

22. november 2017, sreda

Giulianova - Numana

Sneg na Apeninih se je obdržal. Kaj ne bi, če imamo pa ob morju zjutraj 5 stopinj. Zavijem se v vse možne cote in s svitom izplujeva. In potem počasi odlagam olupek za olupkom. Opoldne že iščem senco in hladno pivo. Ej, ko bi bilo tudi takrat tako, ko ne sije sonce!

Bolj, kot računam, bolj mi kaže, da bo treba prepluti eno noč. Mrzlo noč. Naslednje dva dni imamo še bonace, potem vleče preveč. Da premagamo bonace, potrebujemo diesel. Če plujemo na hlapce, imamo do Izole po 3000 preplutih miljah še vedno dovolj gibraltarske nafte. Ampak. Kaj če hlapov zmanjka? Najbolje bi bilo, da se spotoma ustaviva in natočiva eno kanto za rezervo. Vesna preveri edino preostalo marino, ki je popoldan še ob poti. Chiuso. Potem se začne cela telefonska znanost, ali je vsaj črpalka odprta. Baje je. Do pol petih. Če pohitiva, jo še ujameva...

In hitiva. Pol ure pred zapiranjem se priveževa. Vendar na črpalki ni nikogar več. Že od septembra. Na vratih je listek, ki pravi, da če ni nikogar v kiosku, naj pokličemo na to-in-to telefonsko številko. In Vesna kliče. Številka je izklopljena, pove vrla plehnata tajnica mobilnega operaterja. A-ja-ja-jaaaah!

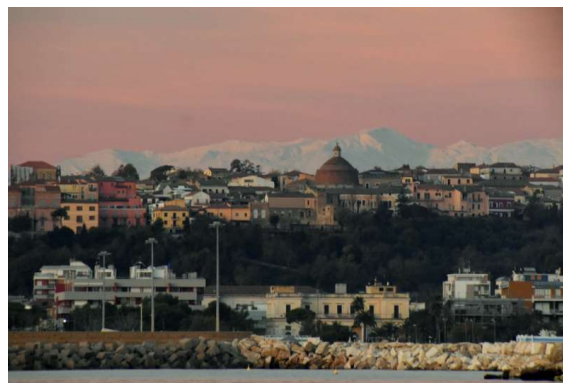
Ni druge, kanto v roke in pot pod noge. Gugl mi pove, kje je najbližja črpalka - 5 minut peš. No, to bom pa ja zmogel. Pa mi ena prijazna teta na pomolu razloži, da je to zelo daleč in da je takoj na izhodu iz marine še ena črpalka vsega skupaj 50 m stran. Ampak, ko hodim v to smer, ni nič in po nekaj sto metrih se obrnem in prosim Vesno, naj po telefonu preveri kje je ta črpalka. Preveri in pove: smer je bila prava, le razdalja ne. Bi moral hoditi v to smer 12 km.

Ok, gremo h guglovi črpalki. Najdem jo takoj, vsa je razsvetljena, le posadke nikjer. Niti ne vidim self-service avtomata. Pa grem do naslednje guglove črpalke, in potem še ene. V obeh primerih se gugl moti, privatna hiša pač ni bencinska črpalka. Pa sem spet pri planu A, vrtim se kot mačka okoli vrele kaše med točilnimi avtomati, dokler mi domačinka ne pokaže plačilnega avtomata (joj, kam ga postavijo in kakšen izgled ima!). No, sedaj ne bi smelo biti več problema. Pa je. Moja super truper NFC kompatibilna kartica ni prava. No PIN carta, solo banda magnetica. Joj, kje naj sedaj dobim kartico iz 20. stoletja? Na srečo mašina požira tudi keš. Ampak. Moj najmanjši bankovec je za 50 evrov. Direkt iz bankomata. Res, da je v Italiji nafta draga, 2,50 evra za liter je pa vseeno preveč. Pa na sprehod v najbližjo trgovino (potrebno je ločiti med besedo najbližje in blizu!), zamenjat denar in potem nazaj, natočit kanto in jo prinesiti na barko. Zadnje dejanje, za katerega sem mislil, da bo najtežje, se je izkazalo za najlažje (spet najlažje še ne pomeni, da je tudi lahko!).

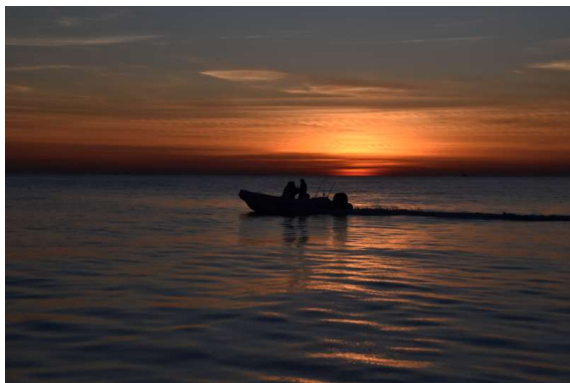
Tako, rezervo nafte imava, izplujeva v noč in se med ribiči in parangali splaziva na odprto morje. Ribiči so le ob obali. Logično. Italijani so in dlje, kot lovijo njihovi mobiteli, ne gredo. S kom bi pa potem lahko čekali?

ob zori ribič odhaja na ribolov

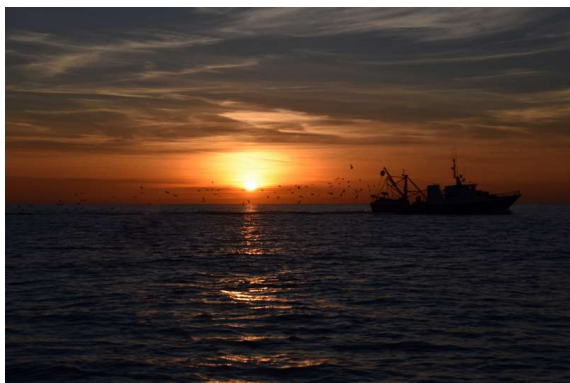
mesta Giulianova si sploh nisva utegnila pogledati... pa drugič!

pa še malo fotografij, ko sonce vstaja iz postelje

luka v Giulianovi je kar velika, predvsem polna ribiških ladij, ni pa manjkalo tudi jadrnic

...ribiška barka se vrača iz ulova-sodeč po pticah so nekaj pa le ujeli

mestece Numana - marina/luka je večinoma prazna; že po telefonu so mi rekli, da je marina zaprta

Mediterran 2017

Slovenija

23. november 2017, četrtek

Numana - Izola

Tisto, česar sem se najbolj bal, je izpadlo popolnoma neproblematično. Temperatura ni padla pod 15 stopinj. Kljub motoriranju imava v tankih še 50 litrov gibraltarske nafte po 49 centov in kanta diesla iz Italije je ostala v lockerju. Sedaj je na dražbi po izklicni ceni 149 centov za liter. Saj se ve, če je "marine", potem mora biti dražje (tako, kot bio hrana ali Benetonova majčka). Morda pa vseeno kateri izmed zapriseženih marine-fanov kupi dražjo nafto kot je tista na lokalni črpalki?

Brez zapletov sva torej pozno popoldne privezana v meni nadražji marini na svetu. Do sedaj. Od danes dalje je to meni najcenejša marina na svetu. Sva njihova gosta in bivava brezplačno. Hvala, Marina Izola!

Po šestih letih in pol in preplutih 65.000 miljah sva torej spet v Izoli. Iz Slovenije v Slovenijo, vmes sva se malo ustavila v sto drugih državah. In kjerkoli so naju spraševali kdaj se začneva vračati domov, sva jim vsem po vrsti razložila, da se vračava že od 2. junija 2011.

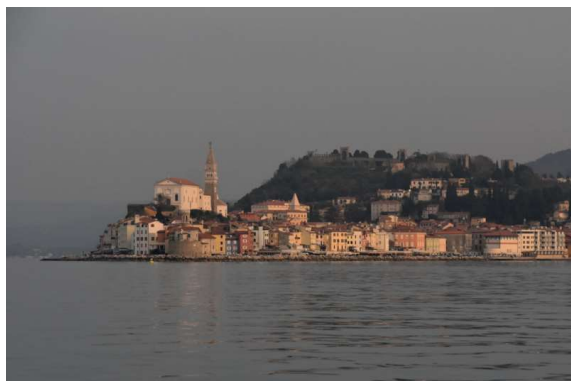
Svet sva obplula že lani. Vesni je to nekaj pomenilo, meni ne kaj dosti. Meni bi več pomenilo, če bi lahko ostal kje na kakšnem oddaljenem otočku dlje časa in mi ne bi bilo treba delati circumnavigacije. Njej pa, če bi lahko več videla vnuke na odročnih koncih sveta.

Čeprav velja, da je vsaka barka, ne glede na velikost, dovolj velika za dva in premajhna za tri, sem vesel, da sva to ciganjenje izpeljala brez večjih pretresov. To mi pomeni neprimerno več, kot samo obplutje planeta. Verjetno ni veliko parov v Sloveniji, ki bi se usedli na barko in šli za nosom. Kar nekam. Izplula sva za pol leta, vračava se po sedmih. Začasno.

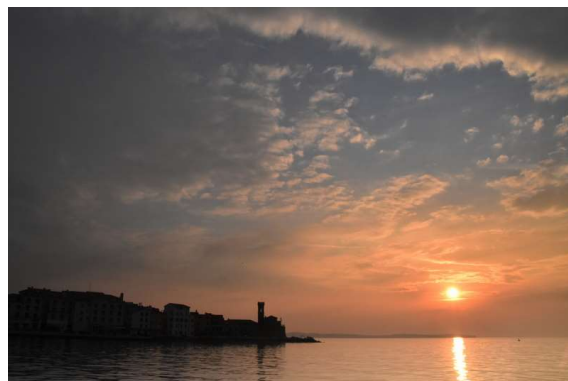
Mala bo naslednje mesece počivala v Ladjedelnici. In malo liftinga si bo privoščila. Po vsem tem času in predvsem po toliko preplutih miljah, si ga vsekakor sme. Upam, da ji bom lahko sam kaj pomagal pri tem.

S tem tudi zaključujem beleženje dogodkov s pisano besedo. Vendar. Ustno izročilo ob tabornem ognju se bo nadaljevalo. Jutri, v Hangarju v marini v Izoli, za začetek. Z Vesno bi bila vesela, če bi se nama ob kozarčku pridružili ogledovalci Vesninih umotvorov in bralci mojih nebuloz zadnjih nekaj let in bi v miru kakšno žaltavo razdrli (kdo je že to rekel?).

Hvala ti, Moana!

pogled na Piran po šestih letih in pol z Male

zima je in sonce zgodaj hodi spati

je bila pa ta dan slaba vidljivost, megla: ne vidiš kje je nebo in kje je morje

Brane naju je pričakal na vhodu v marino Izola

...in Mala na koncu pomola C

vnuka sta prvo noč v Izoli prenočila na Mali in preizkusila, če vinči še delajo

...dan potem ... 24.11. nas je obiskalo kar nekaj prijateljev že v dopoldanskem času

od petih popoldne dalje pa smo se zbrali v lokalu Hanger

Matjaž je prinesel pujsovo glavo prepredeno z nešteti mornarskimi vozli

...in seveda je potem moral kapitan Male vse to tudi razvozlati - uspelo mu je!

ta šampanjec sva vzela s seboj na Malo že 02.11.2011 in rekla, da ga spijsva, ko bo kaj posebnega... a nikoli ni bil hladen, ko je bilo kaj posebnega... se mu je pa malce poznalo, da je kletaril v toplih morjih

...in v ponedeljek 27.11.17 je Mala zapustila morje in bo počivala na suhem